



# Kyrkonytt



FOTO KENNETH KUGLER

**Templet i Redlands, det femte templet i Kalifornien, invigdes i september 2003.**

## President Hinckley inviger templet i Redlands i Kalifornien

Cray Carlson

**M**ed bergskedjan San Bernadino i bakgrunden samlades tusentals medlemmar i kyrkan den 14 september 2003 för att delta i invigningen av templet i Redlands i Kalifornien, kyrkans 116:e tempel. President Gordon B Hinckley invigde templet och åtföljdes av sin hustru Marjorie, äldste Robert D Hales i de tolv apostlarnas kворum samt medlemmar i presidentskapet för området Nordamerika Väst.

"Denna vackra byggnad är ett resultat av medlemmars hängivenhet över hela världen", sade president Hinckley i invigningsbönen. "Välsig-

na dem för deras tro och trofasthet. Öppna himlens fönster, som du har lovat genom profeten Malaki, och utgjut välsignelser över dem så att det inte finns plats nog att motta dem."

Tillkännagivandet om templet i Redlands gavs av första presidentskapet den 21 april 2001. Man började bygga den 11 mars 2002. Templet tog omkring 16 månader att färdigställa.

"Vi älskar detta tempel – från betonggrunden till Moronis topp", sade äldste Jerry Quinn, som tillsammans med sin hustru är på en mission knuten till tempelprojektet.

"Det är som att ha himlen bakom knuten."

Templet var öppet för allmänheten från den 9 augusti till och med den 6 september 2003. Med hjälp av omkring 11 000 frivilliga kunde över 140 000 personer besöka templet och lära sig mer om templets syften och förordningar.

"Rundturen i templet gav mig en andlig insikt om Guds frälsningsplan genom er kyrka. Tack!" sade Patricia Goodman, en katolik från Long Beach i Kalifornien som besökte öppet hus.

"Grannarna har varit mycket hjälpsamma och förstående", sade Douglas Glauser, ordförande i öppet hus-kommittén. Detta återspeglades också i president Hinckleys invigningsbön. "Vi är tacksamma för den gästfrihet som vi erfarit här. Må den tillta, så att vi kan leva i samstämdhet med våra grannar, och vara exempel för dem. Vi ber att många må känna sig manade i sina hjärtan att lära mer om din storslagna frälsningsplan, att medlemskapets mantel må komma över dem och omsluta dem.

Människorna i och omkring Redlands har länge varit vänligt inställda till kyrkan. Brigham Young ville upprätta ett flertal vägstationer mellan Salt Lake City och San Pedro (numera Long Beach) vid Stilla havet. Sommaren 1851 skickades två av kyrkans apostlar, Amasa Lyman och Charles C Rich, till Kalifornien med bemyndigande från Brigham Young att köpa mark.



## Uppförande och renovering av tempel fortsätter

Kyrkans medlemmar i Danmark samlades den 15 augusti 2003 i närheten av Köpenhamns stadskärna för att delta i en kort ceremoni då statyn av ängeln Moroni lyftes upp på ett torn bredvid templet i Köpenhamn. Templet beräknas vara färdigt 2004.

"Moroni kommer att stå här högt ovanför oss, som symbol för något som är mycket större än han själv", sade äldste Marlin K Jensen i de sjuttios kvorum, president för området Centrala Europa, vid ceremonin. "Han är en symbol för det återställda evangeliet och för alla sanningar och förordningar och krafter som kan utövas här i templet."

Samma dag togs första spadtaget för templet i Newport Beach i Kalifornien. Äldste Duane B Gerard i de sjuttios kvorum, som då verkade som förste rådgivare i presidentskapet för området Amerika Väst, invigde marken där templet ska stå. Efter invigningen satte kyrkans ledare på sig hjälmar och tog de första spadtagen för templet, tätt åtföljda av sina familjer och andra gäster.

Newport Beachs tempeldistrikt i södra Kalifornien kommer att omfatta nästan 50 000 medlemmar i kyrkan. Det blir det sjunde templet i Kalifornien, varav fem är i bruk – i Fresno, Los Angeles, Oakland, Redlands och San Diego – och ett planerat för Sacramento.



**Lokala ledare ser ängeln Moroni lyftas upp till sin plats överst på ett torn bredvid templet i Köpenhamn.**

Templet i São Paulo i Brasilien kommer att vara stängt för renovering till omkring februari 2004, och templet i Apia på Samoa är för närvarande under återuppbyggnad efter att den ursprungliga byggnaden förstördes genom eld i juli 2003. (Se "Kyrkonytt: Templet i Samoa ska byggas upp på nytt", *Liabona*, dec 2003.) Tempel på följande platser har också tillkännagivits eller är under uppförande: Aba i Nigeria, Accra i Ghana, Curitiba i Brasilien, Harrison i New York, Helsingfors i Finland, Kiev i Ukraina, Manhattan i New York, Panama City i Panama och San Antonio i Texas. ■

*Church News bidrog till denna rapport.*

Nybyggarkolonin bestod av 437 män, kvinnor och barn.

Den 1 oktober 1851 köpte de omkring 35 000 tunnland mark av Antonio Maria Lugo. Platsen kallas Rancho San Bernardino. I de inköpta ägorna ingick den mark på vilken templet i Redlands nu står.

President Hinckley uppmärksammade denna mångåriga anknytning när han invigde det nybyggda templet: "Fader, vårt folk är inte främlingar i detta område. ... Ditt verk har på senare tid blivit fastare grundat här. Vill du göra så att det växer och blomstrar och rör vid mångas hjärtan, så att de kan vända sig till dig och få kunskap om dina vägar, göra din vilja och lyda dina befallningar." ■

## Äldste Nelson inviger Kazakstan och Republiken Kirgizistan

När planet tog mark i Alma-Ata i Kazakstan den 25 augusti 2003 blev äldste Russel M Nelson den första medlemmen i de tolv apostlarnas kvorum som satte sin fot i Centralasien. Under sitt besök träffade han medlemmar i kyrkan och invigde två nationer där kyrkan är ung.

I sällskap med äldste Douglas L Callister i de sjuttios kvorum och president för området Europa Öst träffade äldste Nelson också



regeringsämbetsmän och samhällsledare och intervjuades av en lokal TV-station.

Över 90 medlemmar och vänner i Alma-Ata gren samlades i det nyligen hyrda möteshuset för att lyssna till äldste Nelsons vittnesbörd och råd. Han talade om familjen och om välsignelserna som kommer av att leva efter evangeliet.

Medlemmar som bor i avlägsna städer färdades ända upp till 13 timmar med buss för att närvara vid mötet. En medlem kom från angränsande Tadzjikistan. Det var första gången så många medlemmar hade samlats i Kazakstan, ett land där kyrkan erkändes officiellt för bara tre år sedan. Grenen i Alma-Ata organiserades av äldste Callister i juli 2001.

Tidigt följande morgon klättrade äldste Nelson, tillsammans med äldste Callister och lokala ledare för kyrkan, upp till toppen på Kok Tobe ("Gröna kullen" på kazakiska), ett riktmärke som syns vida omkring i staden. Där, i skuggan av de snötäckta Tien Shan-bergen, med Alma-Ata utbredd nedanför sig, samlades gruppen i en skogsduge. Från denna plats kunde gruppen både se platsen där första dopet utfördes i Kazakstan i november 1999 och den nuvarande kyrkobyggnaden.

Äldste Nelson invigde landet och sade att i Kazakstan "har en frisk anda sprungit fram, fylld av hopp, förenad med en hunger efter upplysning."

När bönen avslutades bröt de första solstrålarna fram över staden. En ny tidsålder hade inletts för en nation med 15 miljoner människor.

Äldste Nelson och äldste Callister åkte sedan fyra timmar med bil till Bisjkek, huvudstaden i angränsande republiken Kirgizistan, en nation med 5 miljoner invånare. Under Kirgizistans utrikesminister Askar Aitmatovs besök i Salt Lake City nyligen inbjöds äldste Nelson att delta i 2 200-årsjubileet i augusti till minne av Kirgizistans tillkomst som nation. Under resan sammanträffade

äldste Nelson med landets president och premiärminister, liksom med Bisjkeks borgmästare och Chui-områdets guvernör.

Under sitt besök träffades äldste Nelson, äldste Callister och andra i Vänskapens park i centrala Bisjkek för att inviga republiken Kirgizistan. De träffades på en plats omgiven av ständigt gröna träd, med den klarblå himlen ovanför sig, och till ljudet av fåglarnas morgonkvitter.

I denna högtidliga omgivning uppsände äldste Nelson en bön. I bönen gjordes en hemställan om att "fruktträdgårdar och vingårdar skulle välsignas och ge avkastning, att flockar och hjordar skulle förökas och landets naturtillgångar kunna sörja för folkets behov". ■

## Barn över hela världen firar Primärföreningen

Taralyn Trost

**P**rimärföreningens första president, Aurelia Spencer Rogers, var på det klara med att "av det ringa kommer det som är stort". (L&F 64:33)

Den organisation hon hjälpte till att starta 1878 för de yngsta medlemmarna i kyrkan har vuxit från 224 pojkar och flickor som träffades i "stenkyrkan" i Farmington i Utah till nästan en miljon primärbarn världen över.

125-årsjubileet inleddes med en historisk utsändning till alla kyrkans barn i februari månad. Under hela

året har sedan barn och deras ledare överallt i världen firat minnet av att Primärföreningen organiserades.

En något varm och mulen dag firade primärbarnen i Sundsvall jubileet genom att göra i ordning och skicka upp "missionärsballonger". Barnen fäste lappar vid de heliumfyllda ballongerna på vilka det stod: "Jag är medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Vi firar vår Primärförenings 125-årsjubileum i år. Primärföreningen är en organisation för barnen i vår kyrka. Om du





**Barn i Sverige släpper upp ballonger med anledning av Primärföreningens 125-årsjubileum. Lappar som fästs vid ballongerna berättade om organisationen.**

hittar detta meddelande blir jag glad om du hör av dig. (Underskrift med barnets namn och kyrkans adress.)”

En familj i Ylivieska i närheten av Karleby i Finland fann en av de färgglada ballongerna som hade farit fyrtio mil över Bottenhavet. Familjen befann sig i skogen flera kilometer från sitt hem när de hittade ballongen som fortfarande var hel. Primärbarnen tyckte det var mycket spännande att få brev från familjen och att skriva tillbaka till dem.

Sofia distrikt i Bulgarien var värd för en primärfest för kringliggande städer för att fira jubileet och titta på utsändningen. Barnen gjorde tempel av kex och godis, lekte lekar och tillverkade armband och halsband.

Missionärerna i Bulgarienmissionen Sofia inbjöd undersökare och deras barn att delta i aktiviteten. ”[En undersökares] lilla flicka gick hem och sjöng alla [Primärs] sånger och kunde inte sluta tala om alla barnen och hur roligt det varit”, sade syster Wendi, en missionär från Salt Lake City i Utah. ”Det slutade med att denna lilla sexåring fick med sig

sin mamma till kyrkan söndagen därpå. Mamman blev mycket imponerad över att vi hade en organisation som denna.”

Primärbarnen och ledarna i São Paulos norra stav i Brasilien firade Primärföreningens jubileum med en stor fest – en talanguppvisning där primärbarnen i hela staven framträdde. På en scen som dekorerats med färgglada ballonger och en glittrande bakgrund dansade, agerade och sjöng barnen i olika dräkter inför en publik som bestod av föräldrar, ledare och vänner. Efter uppvisningen fick varje barn något gott och en bild av Jesus Kristus av Primärs presidentskap i staven.

I Accra i Ghana deltog 170 barn från Lartebiokorshie stav i en släktforskningsaktivitet för att fira Primärföreningen. Barnen fick då göra egna släktträd med fyra generationer.

Tidigare under året gjorde primärbarnen från Wake Forests församling i Raleighs norra stav i Kalifornien ett lapptäcke med rutor som primärbarn från hela världen dekorerat. Judy Downey, Primärs president i Wake Forests församling, organisera-

de projektet för att hjälpa barnen i sin församling att få kontakt med andra primärbarn runt om i världen. Internationella kontakter knöts genom lokala medlemmar och deras bekanta.

Syster Downey bad barn i andra länder att dekorera en ruta till lapptäcket med något om dem själva, var de bodde, deras vittnesbörd om evangeliet och vad de tyckte var det bästa med Primär. Det kom femtiotvå dekorerade rutor från barn på olika håll i världen.

”En dag fick jag ett brev med en noggrant broderad dansare från Tahiti och en noshörning från Sydafrika”, sade syster Downey. ”En annan dag fick jag en bild av tre koreanska barn som gick mot livets träd och en vacker bild av en familj från Vancouver i Canada som stod framför tempel. Primärbarnen skickade tygrutor med vulkanutbrott från Hawaii och pungbjörnar som åt eucalyptusblad från Australien. En av rutorna kom



FOTO RANDOLPH EMERSON

**Barn från Wake Forests församling i Raleigh i North Carolina i en ring kring rutorna till ett lapptäcke som tillverkades i samband med firandet av Primärföreningens 125-årsjubileum.**





från ett barn i Nebraska som broderat en karta som visade mormonleden från Nauvoo till Salt Lake City, med templet i Winter Quarters i Nebraska broderat över leden.”

Täcket skänktes senare till Primärföreningens generalpresident Coleen K Menlove. ■

Church News *bidrog till denna rapport.*

## Strömavbrott sätter beredskapen på prov

Shaun D Stahle

Ett strömavbrott som drabbade stora delar av nordöstra Förenta staterna och södra Canada den 14 augusti 2003 satte den enskildes och familjens beredskap på prov. Dagar utan elektricitet och vatten blev en påminnelse om att katastrofer kan komma oväntat och på många olika sätt.

Strömavbrottet kom sent på eftermiddagen och drabbade större delen av staten New York och närliggande delar av New England, varifrån det spred sig västerut till Ohio och Michigan och gick över gränsen in i Ontario. I några områden fick man strömmen tillbaka inom en timme, medan andra områden var utan ström i nästan tre dagar.

Stavspresidenter överallt i det drabbade området sade att deras medlemmar i allmänhet klarade sig bra när strömmen bröts och att de fick förlita sig på sitt hemförråd.

”Jag var på arbetet när strömmen bröts”, sade biskop James Kaski i Blue Waters församling i Grand Blancs stav i Michigan. ”Några minuter efter strömavbrottet kontaktade jag prästadömsledare för att genomföra vår 72-timmars beredskapsplan,

vilken innebär att man kommunicerar med varje familj och ägnar särskild uppmärksamhet åt änkor, barn och handikappade.”

En gemensam iakttagelse bland stavspresidenter och biskopar var den känsla av lugn som rådde bland medlemmarna. ”Strömavbrottet vållade knappast någon panik i församlingen. Det berodde mycket på att man var förberedd”, sade biskop Kaski. ”Det faktum att vi var någorlunda förberedda avgjorde till stor del hur vi reagerade.”

Strömavbrottet var det mest omfattande i Förenta staternas historia, och man beräknar att 50 miljoner människor påverkades. Tiotusentals personer i stora städer som New York krånglade sig ut ur tunnelbanelvagnar som stannat eller skyndade nerför trapporna i skyskraporna för att promenera hem.

Många av kyrkans medlemmar som arbetar i Manhattan, en del av dem har tre, fyra mil till sitt hem, tillbringade natten i ett stavscenter i New York City. En del besökare i staden använde sig också av stavscentret när deras elektroniska hotellnycklar inte gick att använ-



FOTO TORONTO SUN

**Lianne Racioppo, som är medlem i kyrkan, framhölls i en lokaltidning för sin kunskap om personlig beredskap.**

da på grund av strömavbrottet.

I Grand Rivers församling i Detroit's stav i Michigans distrikt erbjöd sig en ensamstående mamma med två barn att låta änkor komma hem till sig där hon gav dem mat och tog hand om dem med hjälp av sitt hemförråd. Tack vare att hon var väl förberedd gick hon också till sina grannars hem och erbjöd dem mat och hjälp.

Även om det är vanligt bland medlemmar att ha ett hemförråd, är tanken ovanlig för många andra. Efter att ha hört talas om Liane Racioppo, en medlem i Toronto som hade ett hemförrådsprogram och var väl förberedd för katastrofen, intervjuade *Toronto Sun* henne för en artikel i ett specialnummer som nyligen gavs ut.

Lianne, vars make Silvano är biskop i Don Mills församling i Toronto stav i Ontario, berättade om kyrkans uppmaning att förbereda sig för svåra situationer. Hon beskrev hur hon hade planerat ett matförråd som skulle räcka för nio personer under ett år. ■

*Bearbetning av artikel i*

*Church News, 30 augusti 2003.*





## Till varje nation, släkte, tungomål och folk

Under hela 2003 har sista dagars heliga i alla världens hörn firat den lokala åminnelsen av när kyrkan första gången kom till deras land. Även om det har tagit tid för kyrkan att få fäste i en del länder, hedrar medlemmarna i dag kyrkans första steg genom att de förbinder sig att fortsätta framåt.

### 150 år sedan de första missionärerna anlände till Hongkong

Hosea Stout, James Lewis och Chapman Duncan lämnade Payson i Utah den 24 oktober 1852 för att verka som missionärer i Asien. De begav sig till San Francisco i Kalifornien och fick plats på ett fartyg som gjorde uppehåll i Hawaii och på Cooköarna och slutligen kom till Hongkong.

Den 27 april 1853, 185 dagar efter att de påbörjat sin resa, anlände de tre missionärerna till Hongkongs hamn, där de "gick förbi kinesiska djonker med människor inom alla yrken som försökte sälja sina färdigheter eller varor", skrev äldste Stout i sin dagbok.

Taipingupproret, som inleddes 1851 och varade till 1864, hindrade missionärerna från att resa inåt landet till Kina. De stannade därför i Hongkong. Hettan och fuktigheten var kvävande, men det var språkbarriären som till slut gjorde att de åkte hem. Äldste Stout skrev: "Det finns olika innebörder av samma ljud som skiljs åt genom röstens tongivning, precis som i musiken ... vilket gör språket mycket svårt att lära sig och helt omöjligt utan en lärare."

Tyvärr hade de tre missionärerna inte råd med någon lärare, och de åkte hem igen efter fyra månader.

Nästan 100 år senare, i februari 1950, återvände missionärer till Hongkong, bara för att evakueras därifrån ett år senare på grund av Koreakriget. 1955 öppnades missionen på nytt och missionärer har sedan dess verkat i Hongkong.

I dag är Hosea Stouts brorssons sonsons son, Adam Stout, missionär i Kinamissionen Hongkong. Äldste Stouts resa från missionärsskolan i Provo, Utah, till missionen i Hongkong tog bara 16 timmar, jämfört med 185 dagar för hans farfars fars farbrors resa. Äldste Stout lämnade också Förenta staterna från San Francisco, precis som hans förfader gjorde många år tidigare.

Över 4000 missionärer har verkat i Hongkongområdet under de senaste 50 åren. En del har återvänt till Hongkong som missionspresidenter.



De första missionärerna anlände till Hongkongs hamn för mer än 150 år sedan.





Av de 17 som varit missionspresidenter i Hongkong sedan 1950 var 12 av dem där på mission som unga äldster, och två missionspresidenters hustrur har också verkat som unga kvinnliga missionärer i Hongkong. Nuvarande missionspresidenten, Ted Hop Ong, är av kinesisk börd, och hans hustru, Wai-Mui Amelia Yeung, är född och uppvuxen i Hongkong.

För närvarande finns det över 21 000 medlemmar som har sina möten i 39 församlingar i hela Hongkong.

#### **Ryssland invigdes för 100 år sedan**

Det var 100 år sedan, den 6 augusti 1903, som äldste Francis M Lyman i de tolv apostlarnas kворum och äldste Joseph J Cannon, en missionär som följde med honom, knäböjde i S:t Petersburgs sommarträdgård och invigde Ryssland för predikandet av evangeliet. Tre dagar senare, den 9 augusti 1903, uppsändes en andra invigningsbön utanför Kremles murar i Moskva.

Äldste Cannon, som insåg hur svåra förhållandena i Ryssland var vid den tiden, skrev ner sina iakttagelser och förhoppningar för landet. "Friheten kommer en dag", skrev han i den upplaga av *Millennial Star* som kom ut den 27 augusti 1903. "Må den tiden stadigt närma sig utan blodsutgjutelsers och revolutioners fasor."

Tyvärr skulle det ryska folket få uthärda mycken blodsutgjutelse och revolution innan de fick njuta av frihet. Första världskriget satte igång

bolsjevikernas revolution 1917, vilken följdes av ett förödande treårigt inbördeskrig. Sedan kom den 70 år långa sovjetiska regimen, som präglades av Josef Stalins utrensning på 1930-talet då tio miljoner ryssar avrättades eller sändes till brutala arbetsläger.

Men nu, tolv år efter upplösningen av Sovjetunionen, är äldste Lymans andra invigningsbön i Moskva på väg att uppfyllas.

"[Äldste Lyman] bad att uppriktiga och ärliga människors hjärtan skulle vändas till att söka efter sanningen, och bad Herren sända dit tjänare, fyllda av visdom och tro, som kunde förkunna evangeliet för ryssarna på deras eget språk", skrev äldste Cannon.

I dag predikar rysktalande missionärer i tsarernas land, och hjärtan vänds till sanningen. Det finns omkring 15 000 medlemmar i Ryssland.

"Jag vet att evangeliet är sant eftersom ni allesammans är här", sade Vladimir A Nechiporov, som är president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heligas religiösa samslutning i Ryssland (kyrkans juridiska enhet), till en grupp idrottsmän från Utah som nyligen tävlade i Moskva. "För 19 eller 20 år sedan skulle ingen ens kunnat föreställa sig detta."

När president Gordon B Hinckley reste till Moskva 2002, uttryckte han också sin förundran över kyrkans tillväxt i Ryssland. "Jag kunde aldrig drömma om att komma till Moskva



FOTO KEITH JOHNSON

**Galena Gantjorova hjälper Antorm Morozovi (i mitten) och Timor Sjilonskij under Primär i en av Moskvas grenar. Ryssland invigdes för predikandet av evangeliet för 100 år sedan.**

och se en församling av det här slaget", sade han till de nästan 2200 medlemmar, missionärer och undersökare som samlades på Hotell Cosmos i Moskva i september förra året. "Ni utgör en vacker syn."

Kyrkan har sannerligen fått fäste. En söndag i juli förra året fick primärbarnen i Retjnojs gren i Moskva undervisning om trosartiklarna av en av rådgivarna i grenspresidentskapet, Sergej Kozjemjakin. Under tiden, några dörrar längre bort, manade andre rådgivaren i äldstekvorumet, Vagi Babajan, kворumets medlemmar att göra – vad tror ni?

"Det är sista söndagen i månaden", sade han. "Ni behöver göra era hemlärarbesök."

#### **Sydafrika firar 150 år**

Broder C Kenneth Powrie kommer mycket väl ihåg det första mötet i kyrkan i Krugersdorp i Sydafrika som







FOTO LESLIE W POWRIE, CHURCH NEWS



**Medlemmar i Sydafrika firar att kyrkan funnits 150 år i deras land genom att samlas på en kulle med Tableberget inom synhåll (till vänster).**

han gick till 1950. Det fanns sex personer där, och två var missionärer. Senare samma år döptes han och hans hustru Philippa, och de deltog i en distriktskonferens i Johannesburg. Där fanns det 50 personer församlade.

”Så började ett nytt liv i en kyrka som, i fråga om jordiska ting, visade föga tecken på att vara Jesu Kristi enda sanna kyrka, ty vi höll våra möten i smutsiga byggnader och andra anspråkslösa omgivningar, i begränsat antal och med mycket bristfälliga hjälpmedel”, säger broder Powrie, i dag stavspatriark och tidigare president för templet i Johannesburg. ”Men den sanna, ljuva Anden fanns där för att leda oss när vi, likt små barn, kröp, stultade och sedan ställde oss upprätt och gick med huvudet högt, fast ändå ödmjuka tack vare de vittnesbörd som vi kände växa i våra hjärtan.”

Det har gått mer än 150 år sedan äldsterna Jesse Haven, Leonard L Smith och William H Walker anlände med båt till Kapstaden för att inleda missionärsarbetet i Sydafrika. De anlände den 19 april 1853 och organiserade kyrkan officiellt på Godahoppsudden den 23 maj. Mindre än tre månader senare, den 16 augusti 1853, organiserades kyrkans första gren i Mowbray, fyra mil från Kapstaden. 1855 bestod kyrkan på Godahoppsudden av sex grenar och 126 medlemmar.

Sedan denna första tid har Sydafrika utsatts för politiska strider och oroligheter. Dessutom emigrerade många medlemmar i kyrkan till Förenta staterna. Men på den grund som lades av de första missionärerna och omvända har kyrkan vuxit till omkring 35 000 medlemmar i tio stavar och tre missioner.

De senaste månaderna har med-

lemmarna firat att kyrkan fyller 150 år i Sydafrika genom olika aktiviteter och tjänandeprojekt. Firandet inledes den 19 april 2003 med att 91 medlemmar i Kapstadens stav samlades på Signal Hill, med staden nedanför. Medlemmarna anlände i soluppgången för att bära vittnesbörd och lyssna till ett tal av president Mervyn C Giddey, förste rådgivare i stavspresidentskapet.

I Bedfordviews församling, Bedfordviews stav, antog medlemmarna utmaningen att utföra 150 timmars tjänande vid Alex/Tara-kliniken, som hjälper familjer, barn och äldre som drabbats av HIV/AIDS. Under aktiviteter som pågick under juli månad packade Hjälpföreningens systrar matpaket till familjer. Prästadömskvorumen beredde ett stycke mark till ett grönsaksland, och missionärer, ungdomar och primärbarn arrangerade en jakt på påskägg.

Mowbrays församling i Kapstadens stav firade 150-årsminnet av kyrkans först organiserade gren i Sydafrika med en lunch och födelsedagstårta.

”Framtiden är ljus”, sade äldste Steven E Snow i de sjuttios kvorum, president för området Afrika Sydöst. ”Vi ser många goda människor av alla raser omvända sig till kyrkan ... Evangeliet kommer att ha stort inflytande över hela denna kontinent. Jag förundras när jag tänker på att det hela började med tre äldsters ansträngningar.” ■

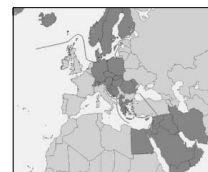
Church News *bidrog till denna rapport.*





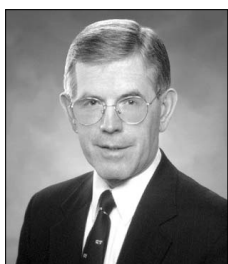


## Lokala nyheter



### ”Evangeliet i sin fullhet i Europa”

Av äldste Bruce C Hafen



När jag var missionär i Frankfurt för fyrtio år sedan fylldes jag av både hopp och kärlek till de heliga i Euro-

pa. Jag kände djupt medlidande 1962 då en missionär från Östberlin berättade vad han upplevt. Han och hans flickvän blev förälskade. De ville gifta sig i templet och låta sina barn växa upp i kyrkan. De önskade detta mer än något annat. Men deras dröm kunde inte uppfyllas i Östeuropa.

De bestämde sig för att de hade större chans att fly till Västtyskland genom att skiljas åt och ta sig fram ensamma. De bestämde tid och plats för att träffas i Västberlin. Han flydde och kom till mötesplatsen – men, tragiskt nog kom inte hon. Han sade att han inte visste om hon hade överlevt. Jag vet inte om de någonsin fann varandra igen.

Nu har en ny dag grytt i Europa. President Kimball började 1974 uppmana de heliga att be för att Herren skulle öppna dörrarna till de stängda nationerna. Och de heliga bad. År 1978 fick president Kimball uppenbarelsen som gjorde det möjligt för varje värdig man att få

prästadömet. Och de heliga grät av glädje.

Missionsarbetet utvidgades över hela världen. År 1989 föll Berlinmuren. Då järnridån föll, gick ridån upp för nästa scen i återställens drama, då nation efter nation öppnade dörrarna för missionärerna. De av oss som upplevde dessa händelser fann dem så förunderliga att ingen av oss skulle ha vågat förutsäga det som hände.

Under senare år har vi sett nya tempel uppföras i Europa. Snart får vi två till – i Köpenhamn och Helsingfors. Herren har hört de heligas böner då de bett om att denna dag skulle komma, liksom den unge mannens bön, han som kom från Östberlin. Evangeliets fullhet håller på att ”återställas” helt i de historiska länderna i området Centrala Europa. Vilken stor orsak vi har att glädja oss!

Nu är varje europé fri att leva enligt evangeliet, utföra en mission, gifta sig i det heliga templet, fostra barn i rättfärdighet och bygga upp Guds rike i sitt eget land. Jag är djupt tacksam för att syster Hafen och jag kan vara här nu, och se med våra egna ögon och känna i vårt eget hjärta uppfyllelsen av profetian och svaren på många böner.

Nephi profeterade om en gripande vision av denna tid: ”Jag såg Guds Lamms kyrka, och dess medlemmar voro få, på grund av ondskan ... Icke desto mindre ... *var Guds heliga, också [spridda] över hela jordens yta ... Och ... jag, Nephi, såg Guds*

*Lamms makt komma ned över de heliga i Lammets kyrka ... och de voro beväpnade med rättfärdighet och med Guds kraft i stor härlighet.*” (1 Nephi 14:12–14)

Nu, för första gången i jordens historia, är ”Guds heliga” verkligen spridda ”över hela jordens yta”, beväpnade med templets välsignelser. Låt oss därför glädja oss så mycket att vi inbjuder en vän till vårt hem, där missionärerna kan undervisa dem om evangeliet. Må Gud fortsätta att välsigna de heliga i Europa med sin ”kraft i stor härlighet”, då vi ”samla alla rättfärdiga därur, och att dessa” i våra egna länder ”med evig glädjes sånger måtte komma till Sion”.

(L&F 109:39) ■

**R**edaktör för de lokala sidorna är Birgitta Karlfeldt (BIK). Förslag till nyhetsartiklar kan sändas via e-post [birgitta.karlfeldt@telia.com](mailto:birgitta.karlfeldt@telia.com). Bilder ska förses med bildtext samt namn på fotograf. Bilder returneras inte. Obs! Artiklar med innehåll äldre än tre veckor tas inte emot. Dikter publiceras inte. Artiklarna ska spegla tillämpandet av profetens och apostlarnas aktuella lärdomar, bland annat tjänandeprojekt, tempelresor, historiska händelser, tillväxt, medlemsmissionsarbete, humanitär hjälp, framgång inom seminariet eller institutet.





## Victor Örnbergs hederspris till Thea Hälleberg

**T**hea Hälleberg, 85, född i Sorsele och medlem i Stockholms församling, fick den 23 augusti 2003 under släktforskningsdagarna i Ronneby Brunn ta emot årets Victor Örnbergs hederspris – Sveriges förnämsta utmärkelse för släktforskare – på tiotusen kronor för sitt stora verk "Same- och nybyggarsläkter i Sorsele från nutid till 1600-talet – ett demografiskt och genealogiskt bokverk baserat på fyrtio års källtrogen släktforskning".

Böckerna är en guldgruva för släktforskare och personer med Sorseleanknytning. Där finns en heltäckande sammanställning över same- och nybyggarfamiljer i Sorsele med omnejd. Böckerna har hittills utkommit i två delar med ett unikt bildmaterial i form av gamla fotografier, bildmontage och berättelser från nybygger- och nomadlivet, samt detaljerade personregister. Båda dessa böcker finns nu som referensexemplar på Sveriges huvudbibliotek.

"Hjärtat på omslaget till böckerna visar att det är kärlek som varit drivkraften och styrkan i färdigställandet av detta verk för att synliggöra samer i Sorsele", säger syster Hälleberg som arbetar med en tredje bok. Hon har material för ytterligare fyra böcker. "Om Gud ger mig hälsa, ska bok 3 bli klar i slutet av 2004", säger hon.

"Jag föddes av gudfruktiga föräldrar", berättar syster Hälleberg, "som kom med i pingstväckelsen vid tidpunkten för min födelse. Alltsedan min tidiga barndom har jag haft kontakt med en andlig dimension som givit styrka och hjälp i livets alla skeden. Mitt ideal har varit att leva till nytta för mina medmänniskor."

Syster Hälleberg verkade vid två tillfällen som missionär i Afrika, 1947-1951 och 1953-1959. Under sin första period var hon med om att starta en grundskola på Kishia missionsstation i Burundi, dåvarande Belgiska Kongo, och fortsatte sedan under två år på Kirembastationen i Burundi under sin andra period. Därefter tog hon över undervisningen i protestantisk kristendom på belgiska statens skola i huvudstaden Bujumbura, där all undervisning var på franska.

"Regimen på skolan var ateistisk och eleverna var, utöver katoliker och protestanter, muslimer, buddister och hinduer. Detta gjorde att jag tvingades sätta mig in i andras syn på andliga och moraliska frågor och studera och bedja mycket om andlig vägledning, vilket var viktigt för min förberedelse för att sedan bli mogen att konvertera till Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga."

Efter en tids vila efter hemkom-

sten 1959 var syster Hälleberg inställd på en tredje period i Afrika. Hon hade fått förslag på en ny och betydelsefull uppgift som väntade henne där. Men Herren ville annorlunda. Syster Hälleberg som alltid varit en sökare, undrade under sin andra mission i Afrika bland annat över varför det inte fanns profeter i vår tid. Hennes elever som kom från 8-9 olika kyrkor och samfund och deras föräldrar, hade alla Bibeln som ursprung, men ändå kunde lärorna vara så pass olika. Varför hade då Gud lämnat mänskligheten utan profeter som liksom under Gamla testamentets tid kom och sade: 'Så säger Herren.'?"

Så kom syster Hälleberg i kontakt med Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga och fick svar på en del frågor hon hade, men det tog ändå två och ett halvt år av intensiv kamp med böner och studier innan hon kunde döpas juldagen 1961. "Det stod klart för mig vad Herren ville med mitt liv i fortsättningen – en ny mission lika viktig som mina missioner i Afrika – släktforskning."

Syster Hälleberg säger att ett av det viktigaste hon gjort har varit att samla bilder på människor från Sorsele kommun samt kopiera och registrera dem och få personer identifierade. Hon minns en gång när hon var hos en 93-årig kvinna som hade många foton och kunde berätta vilka det var på bilderna. Tre veckor senare dog kvinnan hastigt. "Hade jag inte träffat henne,





FOTO: LEROY BILLBERG



**Ted Rosvall, ordförande i Sveriges Släktforskarförbund, överlämnade Viktor Örnbergs hederspris till Thea Hälleberg.**

hade en del av hennes kunskap gått förlorad.”

Sedan 1959 har syster Hälleberg tillbringat 2-4 månader varje sommar utom en i Sorsele. ”På grund av de stora svårigheter som sameforskningen förorsakade mig har jag tre gånger varit färdig att ge upp. En sommar när jag hade möjlighet att komma upp till en fjällsjö och tittade upp mot en fjällsluttning, såg jag i

en syn tusentals människor, omgivna av ett gyllene skimmer. Jag förnam deras vädjan: ”Thea, fortsätt, ge inte upp!” Det blev ett starkt incitament att fortsätta, trots alla motgångar.”

”Att denna landsända i Sverige blir hedrad genom det arbete jag kunnat utföra är viktigt för mig. Men det är inte min ära, utan Guds, min mors och mina förfäders.” ■

*Elin Håkansson, Karlskrona gren, BIK*

## Liten insikt i pionjärernas vandring

För sex år sedan, när vi firade 150-årsjubileet av de första pionjärernas ankomst till Saltsjödalén 1847,

fick jag och Jonas Wallgren en tanke som bet sig kvar i sinnet. Hur kan vi på ett ännu bättre sätt än att ”bara”



läsa om pionjärerna, riktigt förstå hur det var att korsa de drygt 160 milén över prärien till den skyddade plats som de tidiga sista dagars heliga flydde till? Hur kan vi känna det dom kände?

Gå! Det klart att vi måste gå själva med handkärnor så som pionjärerna gjorde. Så vi båda startade ett projekt som skulle vara i många år och fortgår ännu. Den första vandringen gjorde vi 1997 till kyrkans scoutläger utanför Örkellunga med 19 ungdomar och ledare i gruppen.

Nu har en ny generation ungdomar gjort det igen. Efter ett drygt år av förberedelse och två olika testvandringar med fotblåsor och skavsår var det dags. Måndagen den 4 augusti startade en tapper skara ungdomar från Jönköpings församling i Skillingaryd med målet att nå Helsingborg till kommande söndags kyrkomöten, en sträcka på drygt 20 mil. Detta motsvarar ungefär en drygt tiondedel av den sträcka som pionjärerna tillryggalade.

Med oss hade vi också sex lite äldre ungdomar som inte var medlemmar men hade valt att tillbringa två dagar med oss som en kick-off på deras företag. Den yngste medlemmen i vårt ”handkärrekompani” är 11 år och den äldste 15 år. Varje morgon läste vi kapitel 6 ur boken ”Vår Arvedel” som beskriver hur pionjärerna hade det. Varje kväll var vi tvungna att söka övernattningsplats för våra tält och handkärnor. Med tro och frimodigt





**Ett steg i taget. Främre handkärra körs av Johanna och Josephine Hagman med Michael Hultgren och Rasmus Wallgren bakom.**

sinne fann vi det vi sökte varje kväll.

Sakta men säkert gick vi framåt. Smärtan i fötter och ben gav oss en liten insikt i hur pionjärerna hade det. Vi blev välsignade med krafter och uthållighet som vi inte trodde vi hade.

Tack, alla ni fantastiska ungdomar

som gjorde en enorm prestation!

Tack även ni föräldrar och andra ledare som hjälpte till att göra detta möjligt. Vem vet vad som händer nästa gång en tanke kommer farande och bara biter sig fast i sinnet? ■

*Christian Strömberg,  
Jönköpings församling*

## Alla hjälptes åt att bära varandras bördor

25 glada, pigga och förväntansfulla ungdomar och vuxna ur Utby församling stod lördagen den 9 augusti 2003 på centralstationen i Göteborg, redo att bege sig ut på resan till fjällen i norr. Sju dagar senare stod samma personer på perrongen. Kanske inte lika glada, förmodligen inte särskilt förväntansfulla och definitivt inte lika pigga, och väntade på att komma hem till en varm dusch, rena kläder och en bekväm säng. Vi hade varit uppe i nordligaste Sverige och bestigit berget Kebnekaise. Utby församling har skapat en sorts tradition; 1997 åkte vi till Kebnekaise (Sveriges högsta berg), tre år senare – 2000 – gick färden till Gald-

höpiggen (Nordens högsta berg) och i år gjorde vi återbesök på Kebnekaise.

Tågresan till Kiruna tog 24 timmar. Efter det väntade buss till Nikkaluokta och därefter vandring till första lägerplatsen. Dagen var lägligt nog söndag, men vi befann oss över 30 mil ifrån närmsta kapell, så vad gör man? Jo, man ordnar ett sakramentsmöte ute i det fria. Det var väldigt lyckat, men annorlunda.

Första natten i skogen var enligt de flesta kall, men vi kom upp i tid på måndagsmorgonen för att påbörja vandringen till Kebnekaises fjällstation. Det var en mäktig naturupplevelse vi fick där uppe med alla tusen

meter höga toppar och fjäll, glaciärer och mängder av orörd natur. Efter 15 kilometer var vi framme vid fjällstationen. Några hundra meter från huvudbyggnaden slog vi upp våra tält, varefter vi åt den godaste pastan med köttfärsås vi någonsin ätit!

Mycket tidigt på tisdagsmorgonen påbörjade vi den långa vandringen mot toppen. Att vandra några mil på lättframkomlig mark, till exempel en mjuk skogstig eller asfalterad väg, är enligt de flesta inte någon *övermänsklig* utmaning. De milen vi vandrade var på en smal, knagglig kringelkrokig väg, bräddad med stenar, ojämnheter och rötter. Vi korsade floder och klättrade uppför bergskammar och raviner. Det som var tyngst under vandringen var dessa oändliga stenrösen som aldrig ville ta slut. Så fort vi nådde det vi trodde var rösets topp väntade ytterligare tre-fyra horisonter. Det krävdes uthållighet och övertygelse för att inte ge upp och vända tillbaks. Efter många timmars mödofylld vandring var 23 trötta och blöta personer uppe i toppstugan. Vi fick lite vila, värmde oss under filter och fyllde på energiförråden med chokladkex, jägarsnus (jordnötter, russin och choklad) och riskakor. Därefter fortsatte tio tappra till toppen och lyckades med bedriften att ta sig till Sveriges högst belägna punkt. Toppstugan låg bara drygt 100 höjdmeter från toppen, så de som tog sig dit kunde naturligtvis känna sig mycket nöjda. Efter en kort vila påbörjades





vandringen tillbaka. Den var inte lika tung som klättringen dit, men långt ifrån enkel. Hela bestigningen tog närmare tolv timmar. När vi trötta, blöta och allmänt ledbrutna återvände till lägret fick vi byta till torra kläder, duscha och äta mat ...

Dagen efter bestigningen var känslorna blandade. De flesta utbrast i olika beklaganden över värkande kroppsdelar. Det var förståeligt. Ingen träningsvärk i världen kan jämföras med hur våra muskler kändes då! Men vi tog smärtorna med jämnmod. De var bara ännu ett bevis på vår stora tapperhet! Denna dagen-efter spenderades i bastun och i duscharna, i matsalen eller runt kortspelsborden. Vi tog det lugnt, softade, helt enkelt.

På torsdagen var tanken från början att vi skulle bege oss på ytterligare en strapats, men det dåliga vädret omkullkastade våra planer, så det blev några extra kortspelstimmar på morgonen istället. På eftermiddagen vandrade vi tillbaka till vårt första läger. Vi hade ett lägerbål på kvällen där vi satt uppe till efter midnatt och drog vitsar och berättade spökhistorier (av mycket varierande kvalitet). Skavsår, småsår, trötthet och värkande axlar, ben och ryggar var inte sällsynta under resan. Men trots det var det inte någon som klagade (mer än berättigt). Alla hjälptes åt att lätta varandras bördor och plåstra om kompisarna. Vi hade flera hjältar som bar andras tält och packning, helt av fri vilja. Generosi-



FOTO: ANDERS PHILIP

**Alla deltagarna (utom två som var mystiskt försvunna när bilden togs) samlade mitt i Kebnekaises vackra natur.**

tet var det inte heller brist på. Det vi hade delade vi glatt med oss av, vare sig det gällde vatten, mat, pringles, plåster, strumpor eller tandborstar. Under sådana här resor lär man sig verkligen att uppskatta livets triviala ting.

Till vår stora glädje återvände alla 25 deltagarna (med härkomst ända från Göteborg till Arizona och i ålder mellan 10 och 45) tryggt till gamla goa' Göteborg, och till vår ännu större glädje – med lemmar, leder och ben i behåll. ■

*Louise Johanhage,  
Utby församling*

## Polynesien kom till Kristianstad!

**M**ed förväntan i blicken strömmade 70-talet gäster en fredagskväll i slutet av augusti 2003 in i kapellet på Lyckans väg 13 i Kristianstad. Missionärerna, äldste Steffen från Hawaii och äldste Fa'aso'o från Samoa, hade lovat en riktig polynesisk fest. Förberedelser-

na hade varit många; ved och stenar till den traditionella "umu" på vilken maten skulle lagas, hade burits in i trädgården, två naturtrogna palmer hade planterats på gräsmattan – allt för att ge en upplevelse av det vackra Polynesien.

Festen skulle äga rum utomhus, men trots många böner om vackert väder började regnet en timme innan elden skulle tändas och fortsatte utan uppehåll hela kvällen. De festinriktade gästerna lät sig inte stoppas utan gick ut för att se på när väl kryddade och foliepaketerade kycklingar lades på de heta stenarna i "umun". Kartong och stora växtblad med stenar ovanpå bidrog till skydd mot regnet.

Håret var lite vått, kläderna något fuktiga, men ansiktena log vid återkomsten i mötessalen, som dekorerats med vackra tyger som familjen i Hawaii sänt över via post.

Sedan alla med stor iver tillverkat vackra lei att hänga runt halsen, var det dags för det stora provet. Skulle skåningarna lära sig dansa hula-hula? Jajamänsan! Äldste Steffen fick snart hela skaran att röra sig och





FOTO: MARIE JACOBSSON

**Äldste Steffen (längst t h) från Hawaii och äldste Fa'aso'o från Samoa visade kristianstadsborna hur man gör en traditionell "umu". Även Samuel Caballero (t v) var till stor hjälp denna kväll då kristianstadsborna fick uppleva Polynisien.**

dansa till varma rytmer. Och mitt under dansen kom Kristianstadsbladets fotograf och journalist, vilket gjorde att många dagen efter kunde läsa om "Hula-dans i kyrka" och på bild se hur roligt alla hade.

Genom videofilm, vackra bilder och äldsternas beskrivningar av sina hemländer fick de församlade lära sig mycket om ögrupperna, varav några har upp till 40 procent medlemmar i kyrkan.

Hur skulle nu maten serveras? Ett lågt öppet fönster i mötessalen blev lösningen. Hjälpsamma bröder ställde sig i regnet och lade upp välstekta kycklingar med taro, tapioca och palusami. Trots trängseln till olika rum i kapellet med välfyllda papperstallrikar klarade alla balansgången utan fläckar på varken golv eller stolar, vilket är ett litet under i sig.

Som avslutning på kvällen fick gästerna, däribland ett femtontal

som inte är medlemmar i kyrkan, se äldste Fa'aso'o och Samuel Caballero dansa en polynesisisk "siva faa tau pati" med var sitt spjut. Därefter visade äldste Fa'aso'o hur man med ett enda slag knäcker en kokosnöt. Under publikens handklappning rev

han sedan snabbt den vita massan i små strimlor och kramade ur dem den äkta kokosmjölken.

Höjdpunkten i missionärernas undervisning om Polynisien kom på söndagen, när äldsterna anlände till kyrkan vackert klädda i traditionsenliga "söndagskjolar", vita skjortor, vackra slipsar och halsband i snäckskal. Många rördes till tårar av tacksamhet för och kärlek till dessa och till alla våra missionärer, som villigt åker dit Herren kallar dem, även om de ibland, som äldste Fa'aso'o, först måste titta på kartan var Sverige ligger. Att Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är en kyrka för hela världen framstår tydligt genom missionärernas ansträngningar att dela med sig av sin tro och sin kultur. ■

*Birgitta Wennerlund*

## <http://www.jesukristikyrka.se> – kyrkans nya webbsida i Sverige

På den nya webbsidan finns ett stort utbud av information om kyrkan. Där kan man också ställa frågor om evangeliet och få svar. Olika adresser, mötestider, kalendrar, aktiviteter etc. finns uppdaterade på webbsidan.

Operativt ansvarig är John Wennerlund, Handens församling, som nås på [john@wennerlund.nu](mailto:john@wennerlund.nu). Till John sänds frågor och information som man vill ha införda på webbsidan.

Informationssekreterare i Informationsrådet i stavar och distrikt har ansvar för att se till att webbsidan kontinuerligt uppdateras med lokal information.

Johns chefer, Per och Ingrid Nilsson, Tyresö församling, ansvarar för Informationstjänst i Sverige, som webbsidan ligger under.

Ansvarig talesman i Sverige är





stavspresident Gösta Körlof, Stockholms stav.

Två webbmissionärer kommer att kallas. Deras uppgift blir att besvara de frågor som sänds till webbsidan genom hänvisning till var svaren står att finna. De kommer även att sända hänvisningar till missionskontoret när personer har beställt Mormons bok och angett att de önskar kontakt med missionärer.

Varje medlem uppmanas att sprida adressen till webbsidan till vänner och bekanta, eftersom detta är ett utmärkt missionärsredskap. ■

BIK

## Officiella nationella webbplatser för kyrkan lanserade i området Centrala Europa

Presidentskapet för området centrala Europa tillkännagav nyligen lanserandet av officiella nationella webbplatser för kyrkan för sju europeiska länder på respektive språk. Alla webbplatser kan användas från slutet av oktober 2003.

Detta är ett viktigt steg framåt i att göra korrekt information om kyrkan tillgänglig via Internet.

Intresserade kan nu få infor-

mation och lära sig mer om kyrkan på sin dator i sitt hem.

Hänvisa dina vänner, släktingar och undersökare till dessa webbsidor.

Namnen på ländernas webbplatser är:

Österrike: [www.hlt.at](http://www.hlt.at)

Danmark: [www.mormon.dk](http://www.mormon.dk)

Finland: [www.mormonit.fi](http://www.mormonit.fi)

Tyskland: [www.kirche-jesu-christi.org](http://www.kirche-jesu-christi.org)

Norge: [www.jesu-kristi-kirke.no](http://www.jesu-kristi-kirke.no)

Sverige: [www.jesukristikyrka.se](http://www.jesukristikyrka.se)

Schweiz: [www.kirche-jesu-christi.ch](http://www.kirche-jesu-christi.ch).

En grupp specialister på Internet och informationstjänsten från vardera av de sju länderna har arbetat på projektet under nästan två år. ■

## Josef höll rak kurs

Musikalen *Joseph and the Amazing Technicolored Dreamcoat* som framfördes våren 2003 i Malmö stav gjorde namnet Josef känt bland de cirka 700 i publiken.

I augusti 2003 såg namnet Josef till att ännu en gång göra kyrkan känd, men nu inom en annan krets av människor, då ungdomar från Malmö församling, med förstärkning från Lund, under Malmöfestivalen ställde upp i en drakbåtstävling.

Lagmedlemmarna hann träna "torr-rodd" ett par gånger samt ledas i bön av Josef (!) Knutsson, innan de och övriga lag presenterades från festivalscenen. Då hade de snabbt hunnit få fram en ramsa som skulle

ropas i samband med presentationen. Efter snabbt övervägande blev "Vi är bäst!" det vinnande förslaget. Broder Ahlström, gruppens talesman, var till den intervjuande konferencierens glädje snabb, rapp och självsäker. Vågen gjordes och slagorden ropades från scenen. Laget uppmuntrades av spridda hejklacker.

Efter defilerings ner till kajen och drakbåtarna var det dags att kliva i och känna på hur det var att paddla 23 personer i takt. Åsa Ahlström hade efter lite funderande ställt upp som trummare, den viktigaste posten, den som anslår takten för roddarna.

Tre båtar tävlade i varje heat som gick mellan Pauli- och Amiralsbroarna. Varje dag gick flera heat, och i slutet av veckan korades segraren, det lag som haft bäst tid av alla.

Det blev nu inte kyrkans lag Josef, men Lund- och Malmöungdomarna tog ändå hem en ärofylld seger i sitt heat! Josef höll en rak kurs och arbetade sig målmedvetet framåt, trumman hördes taktfast, och roddarna följde disciplinerat sin trumslagare. De två konkurrenterna Falcons och Britannia ledde från start och hade en spännande dragkamp mellan sig, men Josef ökade tempot och vann efter en dramatisk upptakt med 1,2 sekunder under fansens jublande hejarop. ■

*Yvonne Fhors, Gubbängens församling, Stockholms södra stav*





## Templet i Stockholm Veckoschema 2004

| Januari                                     | Februari                          | Mars                                    | April                                 | Maj                                      | Juni                                           |
|---------------------------------------------|-----------------------------------|-----------------------------------------|---------------------------------------|------------------------------------------|------------------------------------------------|
| <b>1</b> 2-3<br>Stockholm S<br>Stängt 1 jan | <b>6</b> 3-7<br>Oslo              | <b>10</b> 2-6<br>Göteborg<br>Malmö      | <b>15</b> 6-10<br>Helsingfors<br>Påsk | <b>19</b> 4-8<br>Göteborg<br>Malmö       | <b>23</b> 1-5<br>Tammerfors                    |
| <b>2</b> 6-10<br>Göteborg<br>Malmö          | <b>7</b> 10-14<br>Köpenhamn       | <b>11</b> 9-13<br>Moskva<br>Rostov      | <b>16</b> 13-17<br>Köpenhamn          | <b>20</b> 11-15<br>Norska miss<br>Oslo   | <b>24</b> 8-12<br>Moskva S<br>Samara           |
| <b>3</b> 13-17<br>Helsingfors               | <b>8</b> 17-21<br>Århus           | <b>12</b> 16-20<br>Stockholm            | <b>17</b> 20-24<br>Århus              | <b>21</b> 18-22<br>Baltiska miss         | <b>25</b> 15-19<br>Helsingfors                 |
| <b>4</b> 20-24<br>Stängt                    | <b>9</b> 24-28<br>Tammerfors      | <b>13</b> 23-27<br>Oslo                 | <b>18</b> 27-1 maj<br>Jekaterinburg   | <b>22</b> 25-29<br>Finska miss           | <b>26</b> 22-24<br>Stockholm S<br>Stängt 25-26 |
| <b>5</b> 27-31<br>Stängt                    |                                   | <b>14</b> 30-3 apr<br>S:t Petersburg    |                                       |                                          | <b>27</b> 29-3 juli<br>Novosibirsk             |
| Juli                                        | Augusti                           | September                               | Oktober                               | November                                 | December                                       |
| <b>28</b> 6-10<br>Sverige miss              | <b>32</b> 3-7<br>Norge miss       | <b>37</b> 7-11<br>Ensamstående<br>vuxna | <b>41</b> 5-9<br>Baltiska miss        | <b>45</b> 2-6<br>Oslo                    | <b>50</b> 7-11<br>Tammerfors                   |
| <b>29</b> 13-17<br>Oslo                     | <b>33</b> 10-14<br>Stängt         | <b>38</b> 7-11<br>Jekaterinburg         | <b>42</b> 12-16<br>Tammerfors         | <b>46</b> 2-6<br>Novosibirsk             | <b>51</b> 14-18<br>Oslo                        |
| <b>30</b> 20-24<br>Moskva<br>Rostov         | <b>34</b> 17-21<br>Stängt         | <b>39</b> 21-25<br>Oslo                 | <b>43</b> 12-16<br>Sverige miss       | <b>47</b> 18-22<br>Finska miss           | <b>52</b> 21-23<br>Stockholm S<br>Stängt 24-25 |
| <b>31</b> 27-31<br>Tammerfors               | <b>35</b> 24-28<br>S:t Petersburg | <b>40</b> 28-2 okt<br>Stockholm         | <b>44</b> 26-30<br>Stockholm S        | <b>48</b> 23-27<br>Helsinki              | <b>53</b> 28-30<br>Stockholm S<br>Stängt 31    |
|                                             | <b>36</b> 31-4 sep<br>Helsingfors |                                         |                                       | <b>49</b> 30-4 dec<br>Moskva S<br>Samara |                                                |

### Sessionstider 2004 i templet i Stockholm

#### Begåvningsessioner:

Tisdag-fredag 7.30, 9.30, 12.00, 14.00, 16.00 och 18.00.

Tisdagar även 19.00.

Lördagar: 7.30, 9.30 samt 12.00.

(Ytterligare sessioner kan bokas.)

#### Speciella sessioner:

Spansk session varje första lördag i månaden 9.30.

Språket på sessionerna är det som talas i inbjuden stav eller mission (danska, estniska, finska, lettiska, litauiska, norska, ryska eller svenska). Hörlurar finns för dessa och flera andra språk.

#### Särskilda datum:

Templet hålls stängt för underhåll:  
– måndagen den 19 januari

- måndagen den 2 februari.
- måndagen den 9 augusti
- måndagen den 23 augusti.

Andra dagar då templet är stängt är:

- torsdagen den 1 januari
- fredagen och lördagen den 25 och 26 juni
- fredagen och lördagen den 24 och 25 december samt fredagen den 31 december.

